

Bylyš / Ivan

Rozhodnutie nadcouadlo právoplatnosť
dňa 27.02.2013

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava 7	
27-02-2013	
Podateľ číslo: 172	Číslo spisu:
Prílohy: 1	Vybavuje: PL

Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 13.03.2013 *Ciel*

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **INTERACTIV.ME, s.r.o.**, so sídlom Pekná cesta č. 6, 834 03 Bratislava, *právne zastúpeného: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, 811 02 Bratislava*, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. RP/070/2012 zo dňa 23. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **nepredloží** Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii s Ústavou Slovenskej republiky. Návrh na prerušenie konania **zamietá**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/070/2012 zo dňa 23. októbra 2012 **potvrdzuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/070/2012 zo dňa 23. októbra 2012 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej „Rada“) rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) tým, že „nedodal Rade súvislý záznam z vysielania programovej služby RING TV zo dňa 12.05.2012 v čase od 0:00 hod. do 8:00 hod, za čo mu uložila podľa

§ 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 500 €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ ako vysielateľ v súlade s ustanovením § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zákonnej lehote opravný prostriedok, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Navrhovateľ má za to, že nie je a ani nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie Rady, a to z dôvodu, že táto povinnosť neoprávnene zasahuje do jeho práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi. Spôsob, akým zo strany Rady dochádza k získavaniu dôkazu, ktorým je záznam z vysielania programu, porušuje práva vysielateľa na inú právnu ochranu v zmysle článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň právo na spravodlivé súdne konania v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať seba samého“. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) vo svojich rozhodnutiach v súvislosti s právom „neobviňovať sám seba“ uviedol, že aj keď v článku 6 Dohovoru nie je osobitne uvedené právo mlčať a právo neprispieť k obvineniu vlastnej osoby, tieto práva sú všeobecne uznávaným medzinárodným štandardom, ktorý je jadrom pojmu spravodlivého procesu podľa článku 6 Dohovoru. Rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Saunders v. Spojené kráľovstvo.

Navrhovateľ žiadal, aby najvyšší súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky s prejudiciálnou otázkou, či je ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v súlade s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v kontexte práva účastníka konania neobviňovať seba samého a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách do doby právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke.

Ďalej namietal výšku uloženej pokuty. Rada v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia sama uviedla, že „Rada po posúdení predmetného správneho deliktu dospela k záveru, že vzhľadom na okolnosti deliktu je jeho závažnosť relatívne nízka, a to z dôvodu, že účastník konania sa k spáchaniu deliktu priznal, jeho spáchanie ľutuje, nedošlo k nemu vedomo a uvedomuje si svoju objektívnu zodpovednosť“. Na základe citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je navrhovateľovi jasné, na základe akej skutočnosti Rada udelila vysielateľovi pokutu 500 €, keď ostatným vysielateľom v roku 2012 uložila niekoľkonásobne nižšie pokuty napriek viacnásobnému porušeniu rovnakej (obdobnej) povinnosti (bez dodania čiastočného záznamu z dôvodu technickej poruchy zariadenia). Rozhodnutie o pokute považuje za diskriminačné.

Odporca v písomnom vyjadrení zo dňa 01.02.2013 k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdil. Uviedol, že navrhovateľ pri formulovaní svojho argumentu vychádza z premisy, že záznam vysielania, ktorý poskytuje odporkyni je ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu, čo je podľa jeho názoru v rozpore so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a tým aj v rozpore s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť, je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. Táto povinnosť zabezpečuje odporcovi možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. V prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne odporkyňa o začatí správneho konania.

Záznam vysielania, ktorý poskytuje navrhovateľ, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu. Záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že (v zásade vždy) presne a úplne zachytáva skutkový stav. Jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“. Poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu. V čase vyžiadania záznamu a jeho doručenia nie je vedené žiadne správne konanie voči navrhovateľovi a nie je ani vyslovené žiadne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona, v tomto čase nie účastníkom konania, plní si len povinnosť vyplývajúcu zo zákona. Z toho vyplýva, že fakt, že ak vysielateľ odporcovi poskytne záznam vysielania svojej programovej služby ešte neznamená, že sa proti nemu začne viesť správne konanie, a preto ani nie je možné, aby týmto záznamom sám seba usvedčil.

K obdobnému názoru dospel aj NS SR, ktorý vo svojom rozsudku 4SŽ/19/2012 uviedol, cit.: *„Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadanim si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť. Námiетка navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená. Najvyšší súd judikoval uvedené v rozhodnutí 5SŽ/18/2011 z 29. marca 2012 a aj v ďalších následných rozhodnutiach (5SŽ/37/2011). Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebíhalo správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počítá všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ“.*

Povinnosť poskytnúť súvislý záznam vysielania je obdobná povinnostiam zakotveným v iných právnych predpisoch regulujúcich kontinuálnu činnosť podnikajúcich subjektov. Povinnosti poskytovať informácie majú napríklad subjekty vykonávajúce podnikateľskú činnosť na úseku elektronických komunikácií. Podľa § 40 zákona č. 351/2011 Z.z. musia subjekty podnikajúce na úseku elektronických komunikácií pod hrozbou sankcie (§ 73 ods. 1 písm. c/ zákona č. 351/2011 Z.z.) poskytovať Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky informácie o svojej činnosti. Je zrejmé, že ak by takto získané údaje nasvedčovali existencii protiprávneho stavu. Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky by mohol na ich základe začať vo veci konať a rozhodnúť.

Poskytovanie informácií o svojej činnosti podnikateľskými subjektmi je v prípade kontinuálne vykonávaných podnikateľských aktivít úplne bežné. Správny orgán má možnosť získať tieto informácie aj iným spôsobom, avšak primárne tu je povinnosť regulovaného

subjektu poskytnúť ich správne orgánu. Nejedná sa o poskytnutie dôkazu proti sebe, ale o poskytnutie informácií o svojej činnosti.

Vzhľadom na uvedené je test, ktorý vykonal navrhovateľ, irelevantný, keďže predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal procesný postup a napadnuté rozhodnutie odporcu na pojednávaní súdu dňa 29.01.2013.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Vzhľadom na to, že rozhodnutie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. bolo zásadnou právnou otázkou, najvyšší súd o nej rozhodol priamo vo výroku rozsudku. Vychádzal pritom z ustálenej súdnej praxe, ktorá pripúšťa, aby o otázkach, o ktorých sa rozhoduje uznesením sa rozhodlo i priamo v rozsudku, ak rozhodovaná otázka má bezprostrednú súvislosť s predmetom konania, o ktorom sa rozhoduje vo výroku rozsudku. Navyše táto otázka úzko súvisí s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Senát zamietol návrh navrhovateľa na predloženie návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade ust. § 16 ods. 1 písm. l/ s Ústavou Slovenskej republiky a s Dohovorom z dôvodu, že z dôvodov prezentovaných žalobcom a s prihliadnutím na doterajšie poznatky senátu o stave judikatúry ústavného súdu a ESĽP k princípu zákazu „sebausvedčenia“ nemal osvedčenú potrebnú mieru relevantnosti na predloženie návrhu ústavnému súdu. Nezistil existenciu rozhodnutia ESĽP, ktoré by bolo aplikovateľné na skutkovo obdobnú situáciu vysielateľa, ktorý na základe zákonnej povinnosti predkladá Rade záznam z vysielania.

Napriek tomu, že navrhovateľ označil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ ako prejudiciálne konanie, je potrebné uviesť, že v prípade ústavného súdu nejde o predkladanie predbežnej otázky obdobne ako Súdnemu dvoru Európskej únie podľa § 267 ZFEU, kde existuje povinnosť národného súdu predložiť návrh na začatie konania, ak takáto otázka nebola judikovaná. V danom prípade najvyšší súd musí vykonať úsudok, že došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis je v rozpore s ústavou. Tieto tvrdenia predkladajúci súd musí uviesť v návrhu na začatie konania.

K námietke navrhovateľa, že vyžiadanim záznamu vysielania podľa § 5 ods. 1 písm. m/ v spojení s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. došlo k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty, najvyšší súd poukazuje na to, že ide o plnenie povinnosti vysielateľa stanovenej explicitne zákonom. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky, medzi ktoré patrí i uchovávanie súvislého záznamu z vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a povinnosť na vyžiadanie rady ich poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom. Ide o povinnosť, ktorá je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Obdobnú povinnosť majú vysielatelia aj v iných krajinách napr. v Českej republike (§ 32 ods. 1 písm. l/ zák. č. 231/2001 Sb. v znení

neskorších predpisov). Samotnú existenciu tejto povinnosti senát nevníma ako rozpornú s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie č. 209/1992 Zb.). Ide o predloženie „pasívneho záznamu“ vysielateľom, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Plnenie tejto povinnosti nie je spojené s požiadavkou na podávanie vysvetlení, svedectiev, respektíve akejkoľvek aktívnej činnosti.

Naopak, ako už bolo zmienené, druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne rade svoj záznam vysielania (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z.) je súčasťou rozhodnutia a implicitne obsahuje záväzok k plneniu tejto povinnosti (§ 49 ods. 4 písm. j/ zák. č. 308/2000 Z.z.). Prevádzkovanie vysielania je určitou výsadou podnikateľského subjektu na trhu a plnenie povinností vysielateľa podstupuje dobrovoľne.

Porušenie povinnosti vysielateľom nebolo sporné. Výšku uloženej pokuty 500 € považoval najvyšší súd za primeranú a odporcom riadne odôvodnenú. Navrhovateľ bol za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zák. č. 308/2000 Z.z. v minulosti už sankcionovaný rozhodnutím RP/95/2011 vo výške 170 €. Pokutu bolo prípustné uložiť v zákonom rozpätí (165 € - 6.638 €).

O trovách konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech v konaní nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov členov senátu 2:1 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 29. januára 2013

JUDr. Ivan R U M A N A, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: *Emília Čičková*
Emília Čičková

